

Η έκρηξη των εικόνων. Εκείνων των κινηματογραφικών εικόνων που καταφέρνουν να αποκαλύψουν μια πραγματικότητα που με κανέναν άλλο τρόπο δε θα μπορούσε να αποκαλυφθεί. Και για αυτό αποτελεί μια μοναδική αισθητική εμπειρία. Όπως συμβαίνει με δύο τουλάχιστον σκηνές της ταινίας του Μικελάντζελο Αντονιόνι *Ζαμπρίσκι Πόιντ* (1970), που παραμένουν μέχρι σήμερα αξεπέραστες ως προς την οπτική-εκφραστική-αναπαραστατική τους δύναμη και ταυτόχρονα είναι αδύνατον να ερμηνευθούν με λόγια, σύμφωνα με κάποια λογική αποσυμβολισμού. Η μία είναι η ερωτική σκηνή στην έρημο, στον τόπο που ονομάζεται Ζαμπρίσκι Πόιντ στην Κοιλάδα του θανάτου. Όπου ο Μαρκ και η Ντάρια ερωτοτροπούν μέσα στη σκόνη ενώ γύρω τους πολλαπλασιάζονται κι άλλα ζευγάρια που ερωτοτροπούν όπως κι αυτοί. Σαν να μυσούνται όλοι μαζί, υπό τους ήχους μιας απόκοσμης μουσικής, σ' ένα αρχέγονο τελετουργικό οργίων που γονιμοποιεί τη στείρα γη με σώματα. Η δεύτερη είναι η σκηνή της έκρηξης του τέλους, όταν η Ντάρια αποχωρεί από την πολυτελή κατοικία που συσκέπτονται οι επιχειρηματίες και πίσω της ανατινάζονται σ' ένα είδος χορογραφημένης φαντασμαγορίας (η πρώτη έκρηξη επαναλαμβάνεται αλυσιδωτά σε slow motion από διαφορετικές οπτικές γωνίες) όλα εκείνα τα αντικείμενα που εκπροσωπούν τον υλικό κόσμο του κέρδους και της καταναλωτικής μανίας. Σε μια ταινία που στην εποχή της εκτιμήθηκε για την οπτική αισθητική της αβία αμφισβητήθηκε για το «φτωχό» της περιεχόμενο, δηλαδή για την έλλειψη πολιτικής φημάριας. Να που τα λόγια, όπως και οι κρίσεις στο σινεμά, είναι πάντοτε φτωχά. Ενώ οι εικόνες μένουν, αξεπέραστες, 32 χρόνια μετά.

του Σωτήρη Ζήκου

**ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ**
ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2002 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 105
RENAULT

ΖΑΒΡΙΣΚΙΕ ΠΟΙΝΤ

32 χρόνια μετά

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

3 Μεταμεσονύχτιες προβολές κάθε Παρασκευή στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ και οι παιδικές προβολές, κάθε Κυριακή

4 Σε πρώτη προβολή Ζαμπρίσκι Πόιντ, Θέλω και τη μαμά σου, Το τάμα και Va Savoir

5 Η κατάρα του Πράσινου Σκορπιού του Woody Allen και η Elen Hunt, το πρόσωπο του μήνα

6 Film Festivals in the Spotlight στο Planet Cinema και η επικαιρότητα των κινηματογραφικών εικόνων στις **Εικόνες και Ιστορίες** του Σινεμά

7 Φεστιβάλ του κόσμου 31ο Διεθνές Φεστιβάλ του Ρότερνταμ και CineNews απ' όλον τον κόσμο

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 105 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2002
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ
ΣΥΝΤΑΞΗ: ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΙΤΣΗΣ, ΘΩΜΑΣ
ΛΙΝΑΡΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ,
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:
Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 0310 378 400
e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ
6,46€/2.200 δρχ.
CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ
Αφιερώματα: 4,40€/1.500 δρχ.
CINEKARTAF: 2,93€/1.000 δρχ.

Εισιτήριο ημέρας για τα αφιερώματα
5,87€/2.000 δρχ. CINEKARTAF: 4,40€/1.500 δρχ.

Α' Προβολής
6,46€/2.200 δρχ. CINEKARTAF: 5,28€/1.800 δρχ.

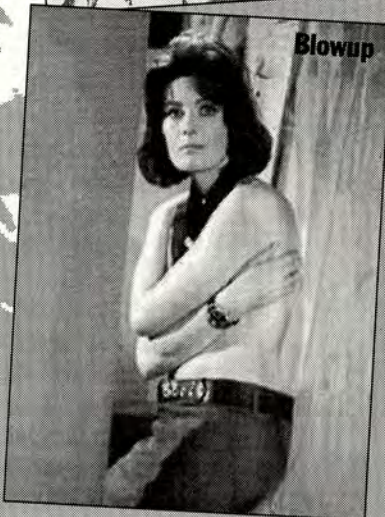
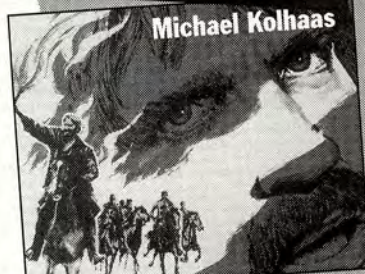
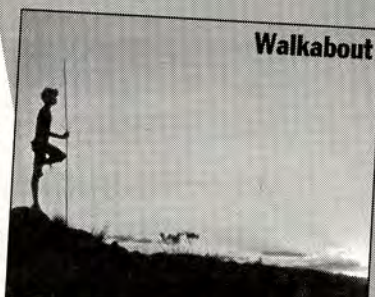
Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ υπάρχει ειδική είσοδος
για άτομα με ειδικές ανάγκες και ειδική τιμή εισι-
τηρίου 2,93€/1.000 δρχ.

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβε-
βαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών,
τηλεφωνείτε στο 0310 378 404.

Ο Edward Bond ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ο θεατρικός συγγραφέας, λογοτέχνης και σεναριογράφος Edward Bond, βρέθηκε για λίγες μέρες στη Θεσσαλονίκη, για να παραβρεθεί στην πρεμιέρα του έργου του *Λυτρωμένοι (Saved)* στις 14 Δεκεμβρίου 2001, από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος στη Μονή Λαζαριστών. Με αφορμή την επίσκεψή του, διοργανώθηκαν διάφορες εκδηλώσεις, μεταξύ των οποίων και ένα μικρό κινηματογραφικό αφιέρωμα στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT με θέμα «Ο Edward Bond στον Κινηματογράφο», την Τρίτη 18 Δεκεμβρίου 2001, όπου προβλήθηκαν οι ταινίες *Walkabout* του Νίκολας Ρεγκ και *Blowup* του Μικελάντζελο Αντονιόνι.

Ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του σύγχρονου αγγλικού θεάτρου ο Edward Bond έχει ένα όκι και τόσο γνωστό παρελθόν στον κινηματογράφο. Συν - σεναριογράφος (μαζί με τον Tonino Guerra) του *Blow-up* (1966) μιας εμβληματικής ταινίας για την δεκαετία του 60, ο Edward Bond έχει μια σύντομη κινηματογραφική καριέρα. Στα χρόνια της δεκαετίας του 60 και 70 διακρίθηκε ως διασκευαστής λογοτεχνικών έργων και ως υπεύθυνος για τους διάλογους σε ταινίες όπως *Nicholas and Alexandra* (1971, Franklin Schaffner), *La Monaca di Monza* (Eriprando Visconti, 1969). Η ταινία *Michael Kohlhaas* (1968, Volker Schlöndorff) στην οποία έγραψε το σενάριο είναι μία διασκευή έργου του Kleist. Αφηγείται την ιστορία ενός εμπόρου αλόγων του 16ου αιώνα ο οποίος συγκρούεται μ' ένα φεουδάρχη. Το *Laughter in the Dark* (1968, Tony Richardson) είναι μια διασκευή έργου του Nabokov. Εδώ ο Bond αλληλάζει τον χρόνο στον οποίο διαδραματίζεται: από την δεκαετία του 30 και το Βερολίνο το μεταφέρει στην δεκαετία του 60 και στο Λονδίνο. Στο κέντρο βρίσκουμε την σχέση ενός ηλικιωμένου με μια νεαρή star του σινεμά (στον ρόλο η Anna Karina), μια σχέση καταστροφική για τον άνδρα που αναπτύσσεται στο ηδονιστικό περιβάλλον της εποχής. Η ταινία *Walkabout* (1970) σημαδεύει τη συνεργασία του Bond με τον Nicholas Roeg. Δεύτερη ταινία του σκηνοθέτη διαδραματίζεται στην Αυστραλιανή ενδοχώρα και έχει ως ήρωες δύο παιδιά που προσπαθούν να επιβιώσουν μετά την αυτοκτονία του πατέρα τους. Τέλος το ιταλικό *Il Giorno del furore*, (1973, Antonio Calenda) είναι μια ταινία που βασίζεται στο μυθιστόρημα του M. Lermontov, *Vadim*. Σ' αυτό πρωταγωνιστούν ο γνωστός Βρετανός ηθοποιός Oliver Reed (στον ρόλο ενός σαδιστή γαιοκτήμονα) και η ιταλίδα star Claudia Cardinale.

ΑΠΟΛΥΤΗ ΚΑΛΥΨΗ! ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ!

το πρόβλημα βάζει
"πρόγραμμα υγείας"!

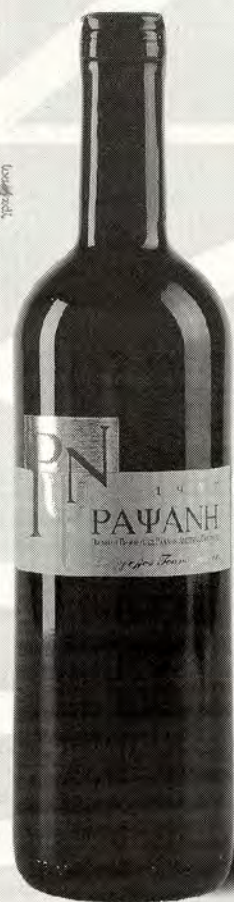
Η Ασφαλιστική Εταιρία INTERLIFE, σε συνεργασία με τα αξιόπιστα Διαγνωστικά Κέντρα ΕΥΡΩΔΙΑΓΝΩΣΗ, σας προσφέρουν τώρα το πρώτο πλήρες πρόγραμμα Νοσοκομειακής και Εξωνοσοκομειακής κάλυψης, με άμεση παροχή ιατρικών υπηρεσιών υψηλής ποιότητας:

- Οικογενειακός Γιατρός
- Διαγνωστικά κέντρα
- Νοσοκομειακή περίθαλψη
- Ιατρικές εξετάσεις
- 24 ώρες το 24ωρο
- για όλες τις ηλικίες ανεξαρτήτως ιατρικού ιστορικού
- με το χαμηλότερο κόστος
- χωρίς υποχρεωτική ασφάλιση ζωής

INTERLIFE
ΑΝΩΝΥΜΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Γραμμή εγγραφών **0800 - 166.000** χωρίς χρέωση

RN ΡΑΨΑΝΗ
ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΡΑΨΑΝΗ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΠΟΚΥΤΤΑΙ

Ενάγρεδος
Τσάνιαδης α.ε.

το δικό μας κρασί...

δικό σας!

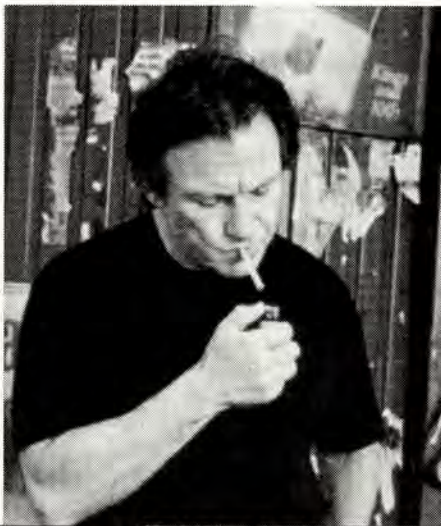
Καννός / Smoke

Σκηνοθεσία: Γουέιν Γουάνγκ. **Σενάριο:** Πολ Όστερ. **Παίζουν:** Χάρβεϊ Καϊτέλ, Ουίλιαμ Χαρτ, Φόρεστ Γουίτακερ. **Διάρκεια:** 112'

Η ιδέα της ταινίας γεννήθηκε όταν ο σκηνοθέτης Γουέιν Γουάνγκ διάβασε το διήγημα του συγγραφέα (και σεναριογράφου του *Καννού*) Πόλ Όστερ για την Χριστουγεννιάτικη έκδοση των *New York Times* του 1990, με τίτλο *Auggie's Wren Christmas Story*. Το σέκι των ηρώων της ταινίας είναι το καννοπωλείο του Όγκι Ρεν (Χάρβεϊ Καϊτέλ) «Brooklyn Cigar Co.», στη γωνιά του 3ου και 7ου δρόμου, στο Park Slope του Μπρούκλιν. Το καννοπωλείο δεν είναι μονάχα ο κεντρικός σταθμός της ταινίας, αλλά και ένας μικρόκοσμος που περικλείει τον κόσμο όλο, με τις εθνικές, γλωσσικές, κοινωνικές, φυλετικές και πολιτισμικές του διαφορές. Μια εστία ανοχής και αντίστασης απέναντι στη μισαλλοδοξία, το ρατσισμό και τη βία, όπου κυριαρχεί το σλόγκαν «ζήσε κι άσε τους άλλους να ζήσουν». Οι ιστορίες που αφηγούνται οι θαμώνες, τα μικρά ασήμαντα περιστατικά, τα χαμένα όνειρα, οι ανεκπλήρωτες επιθυμίες, διασταυρώνονται, συγκρούονται, χάνονται, ξαναβρίσκονται, πλέκοντας τελικά ένα αζεδιάλυτο μυθοπλαστικό δίκτυο, υφασμένο από τα σπαράγματα της ζωής και τα συναισθήματα των ηρώων. Ο Όγκι Ρεν, μύστης αυτής της φαινομενικά ασήμαντης πραγματικότητας που τον περιβάλλει, τη διυλίζει, φωτογραφίζοντας τελετουργικά, για 14 χρόνια, κάθε μέρα στις 8 το πρωί, τη γωνιά του δρόμου απέναντι από το μαγαζί του. Αναζητώντας στις δυσδιάκριτες παραλλήλες του ίδιου θέματος, από τη μια φωτογραφία στην άλλη, εκείνες τις ελάχιστες λεπτομέρειες στις οποίες μπορεί και να κρύβεται το νόημα της ζωής, ανάγει τη διαφορά σε μέγιστη ηθική αξία. Καθώς ξεφυλλίζει, λοιπόν, τις 4000 «ιδιες» φωτογραφίες που έχει στην κατοχή του, είναι σα να «ξεφλουδίζει» την πραγματική καρδιά της ταινίας. Η ταινία του Γουέιν Γουάνγκ μιλάει για την αξία της φιλίας και την αναζήτηση της πατρότητας, υποστηρίζει με αμεσότητα, ανθρωπιά και δύναμη το εφικτό (ακόμα) της επικοινωνίας και μας προτείνει έναν τρόπο για να κατακτήσουμε τον κόσμο.

Θωμάς Λινάρδος

τους ανδρόγυνους Μεσσίες της επανάστασης με τα σατέν κολλά, τις χρυσές παγιέτες και τη μάσκα-ρα κάτω από τα βιλέφαρα, παίζοντας με την αμφισεξουαλικότητα, δυναμώνοντας την ένταση του πικάπ στους ήχους του Ίγκυ Πον, των Roxy Music και των Velvet Underground. Η ιστορία της ταινίας είναι απλά το σκίμα για να χωρέσει ο ενθουσιασμός του Χέινς για το glam rock. Ένας νεαρός ροκ σταρ, ο Μπράιαν Σλέιντ γίνεται θρύλος της μουσικής βιομηχανίας, μοιράζει την καρδιά του και το κρεβάτι του ανάμεσα στη γυναίκα του, Μάντι και την αρσενική του μούσα, Κερτ Γουάιθιντ, ζει την αδρεναλίνη των ναρκωτικών και των σεξουαλικών οργίων και ό-

ταν δεν μπορεί πια να αντέξει το είδωλο που έφτιαξε για τον εαυτό του, το καταστρέφει σκηνοθετώντας τη δολοφονία του επί σκηνής. Δέκα χρόνια μετά, το 1984, ένας νεαρός ρεπόρτερ εφημερίδας και φαν του Σλέιντ, ο Άρθουρ Στιούαρτ ερευνά το μυστήριο της εξαφάνισης του ήρωα του. Κάπου ανάμεσα στο μιούζικαλ, τη δραματική βιογραφία, το love story και το συλλιζαρισμένο μελοδράμα, η ταινία αντχέει τη σχέση του Μπράιαν με τον Ίγκυ Πον. Αλλά και πάλι δεν έχει σημασία. Ο Χέινς προτιμά να φλερτάρει με το cult, να παίζει με εφευρετικά οπτικά παραφερνάλια όπως οι ροζ καρδιές που εμφανίζονται στα μάτια του Μπράιαν όταν συναντούν τον Γουάιθιντ, να βάζει τους χαρακτήρες του να μιλούν με τις υπερροπτικές πνευματώδεις ρήσεις του Όσκαρ Ουάιθιντ και να «καταπνέει» κάπως άσπασα αλλά με τη λαχτάρα ενός σινεφίλ την αφηγηματική δομή και τα κάδρα του *Πολίτη Κέιν*. Με την ίδια

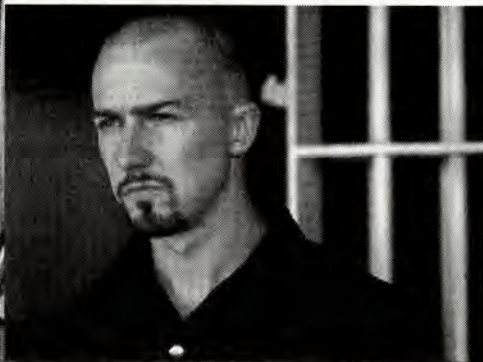
υπερβολή που το glam rock πίστευε πως ο Ziggy Stardust και οι αράχνες από τον Άρη θα άλλαζαν τον κόσμο.

Τζένη Παυλίδου

Μαθήματα αμερικάνικης ιστορίας
American history X

Σκηνοθεσία: Τομ Κέι. **Σενάριο:** Ντέιβιντ Μακένα. **Παίζουν:** Έντουαρντ Νόρτον, Έντουαρντ Φέρλονγκ, Στέισι Κιτς, Μπέβερλι Ντ' Άντζελο, Έλιοτ Γκουλντ. **Διάρκεια:** 119'

Μίσος και οργή, τατουάζ, σβάστικες, η λευκή Δύναμη, ναρκωτικά και μουσική heavy metal, συμμορίες skinhead. Η σκοτεινή όψη μιας φαινομενικά ευημερούσας κοινωνίας βρίσκεται στο κέντρο αυτής της ταινίας. Μέσα από την γεμάτη περίπλοκες αλληλ και αφοσίωση σχέση δύο αδελφών - του Derek (Edward Norton) και του

Danny (Edward Furlong) - αναδύεται το φάντασμα του νεοναζισμού. Διαδραματιζόμενη στην Venice Beach του Λος Άντζελες, μια περιοχή που συχνά παρουσιάζεται στο σινεμά ως ο επίγειος παράδεισος, η αφήγηση παρακολουθεί τα γεγονότα που ακολουθούν την αποφυλάκιση του Derek: Φυλακισμένος για ένα ρατσιστικό έγκλημα επιστρέφει πίσω στο σπίτι. Χρησιμοποιώντας έγχρωμο φιλμ για να παρουσιάσει το παρόν και ασπρόμαυρο για τις αναδρομές στο παρελθόν, η σκηνοθεσία στέκεται στην δραματική μεταστροφή του Derek: από φανατικός ρατσιστής γίνεται ένα μοναχικό πρόσωπο που επέστρεψε από την κόλληση. Κυρίως όμως αναδεικνύει μέσα από το πρόσωπο του νεαρού Danny το πώς ο ρατσισμός και η ξενοφοβία αποκτούν υπόσταση, πώς διαφθείρουν, πώς σαγηνεύουν: Μια διαλυμένη οικογενειακή ζωή, απεγνω-

σμένες απόπειρες αναζήτησης μιας ταυτότητας, κοινωνικές αντιθέσεις προσφέρουν ένα εύφορο έδαφος. Άξιας επισήμανσης είναι η παρουσία του Edward Norton, καθώς μ' αυτή την ταινία επιβεβαιώσε την άποψη ότι είναι ο σημαντικότερος αμερικανός ηθοποιός σήμερα, ένας ηθοποιός στην παράδοση του Marlon Brando, Al Pacino και Robert De Niro. Υποδουμένοι τις δύο διαφορετικές στιγμές μέσα στον χρόνο ενός προσώπου - ως ρατσιστής και ως μετανοημένος - ο Edward Norton γεφυρώνει αυτό το χρονικό (και όχι μόνο) χάσμα: στα μάτια του θεατή κάνει αυτή η αλληλαγή εκτός από επιθυμητή να είναι και δυνατή. Όμως είναι κυρίως στην νεοναζιστική περιόδο του που αξίζει να σταθούμε: στο βλέμμα του μπορούμε να δούμε ένα σκοτεινό κόσμο που κυριαρχείται από τους δαίμονες του μίσους και της οργής.

Δημήτρης Μπάμπας

Το κουρδιστό πορτοκάλι
A clockwork orange

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Στάνλεϊ Κιούμπρικ. **Παίζουν:** Μάλκολμ Μακντάουελ, Πάτρικ Μαγκί, Μάικλ Μπέιτς. **Διάρκεια:** 137'

Το απόλυτο cult φιλμ του Στάνλεϊ Κιούμπρικ επιστρέφει στις οθόνες μετά το θάνατο του δημιουργού του με απόφαση των κληρονόμων του και της Warner να επανακυκλοφορήσει στις αγγλικές αίθουσες, στις οποίες ο ίδιος είχε απαγορεύσει να προβάληται από το 1974. Είχε προηγηθεί μια σειρά βίαιων επεισοδίων κατά μήκη της ταινίας (ομαδικός βιασμός μιας καλόγριας από συμμορία μεταμφιεσμένων σε druggs, ξυλοδαρμός ενός αγοριού από ένα 16χρονο ντυμένο σαν Άλφρεντ, δολοφονία μιας γυναίκας από έναν έφηβο που τραγουδούσε το «Singing In The Rain», κ.ά.) που οδήγησε σε συζήτηση στη βρετανική Βουλή για το αν θα έπρεπε να απαγορευθεί η προβολή της. Οι αντιδράσεις μεταφέρθηκαν τότε και στις ΗΠΑ όπου είχε ήδη λογοκριθεί το βιβλίο του Άντονι Μπέρτζες, βιβλίο που από το 1965 είχε υπάρξει η πρόθεση να γυριστεί με τους Rolling Stones και τον Μικ Τζάγκερ στο ρόλο του Άλφρεντ. Η ιστορία του νεαρού Άλφρεντ Λαρτζ, ενός εγκληματία χωρίς αιτία που πάνω του θα εφαρμοσθεί μια πειραματική μέθοδος καταστολής των ενστίκτων της βίας, μέσα από το συλλιζαρισμό της ταινίας στην ενδυματολογία, τη χορογραφία της βίας, τα νεκρό και τη μουσική, θα σηματοδοτήσουν την πανκ κουλτούρα και θα προκαλέσουν θύελλα συζητήσεων για την ελευθερία της τέχνης στην αναπαράσταση εγκληματικών ενεργειών, μέσα από ήρωες του κακού που μοιάζουν τόσο ακαταμάχητα γοητευτικοί που οι θεατές ταυτίζονται μαζί τους. Ταινία πέρα από την εποχή της που έχει γράψει ήδη ιστορία όχι μόνο στον κινηματογράφο αλλά και στην πραγματική ζωή με την επιρροή της και για αυτό προφητική και ως προς τα σύγχρονα φαινόμενα νεοεθνικής βίας στην Ευρώπη και την Αμερική. Μια ταινία-σοκ πέρα από το βλέμμα.

Σωτήρης Ζήκος

Velvet Goldmine

Σκηνοθεσία: Τοντ Χέινς. **Σενάριο:** Τοντ Χέινς, Τζέιμς Λάινος. **Παίζουν:** Γιούαν Μακγκρέγκορ, Τζόνθαν Ρις-Μάγιερς, Κρίστιαν Μπέιλ, Τόνι Κολέτ. **Διάρκεια:** 124'

Το *Velvet Goldmine*, που στα λαμπέρα από το lip gloss χείλη του Ντέιβιντ Μπάουι έγινε ύμνος μιας γενιάς που έκανε την υπερβολή στυλ ζωής, δανείζει τον τίτλο του σε μια ταινία άκρως προσωπική όσο αυτή του Τοντ Χέινς. Ο αμερικανός σκηνοθέτης αναβιώνει τα 70's, λατρεύοντας εκείνους

ΣΙΝΕΑΚ παιδικές προβολές

Ο Λούκι Λουκ στη Ντέζι Τάουν

Η Ντέζι Τάουν είναι άλλη μια κλασική πόλη του Φαρ-Ουέστ, που χτίζουν οι πιονέροι με τα καραβάνια. Αμέσως καταφθάνουν σ' αυτήν όλα τα τσακάλια, φέρνοντας μαζί τους την αταξία και τη βία. Ευτυχώς εμφανίζεται ο «φτωχός και μόνος κάου-μπόι», που είναι πιο γρήγορος στο πιστόλι και από την ίδια του τη σκία και αποκαθιστά την τάξη. Οι τίμιοι πολίτες της Ντέζι Τάουν τον επευφημούν και του παραδίνουν το αστέρι του Σερίφ. Σε λίγο όμως εμφανίζονται οι φοβεροί και τρομεροί Ντάιτον, που θα διεκδικήσουν το αξίωμα του δημάρχου, του δικαστή και του Σερίφ -αφήνοντας απ' έξω, ως συνήθως, τον βλακένιο Άβερελ- από τους κατοίκους της Ντέζι Τάουν με όλη την τρομοκρατική τους φήμη. Ο Λούκι Λουκ παραγκωνίζεται, ώπου εξαιτίας των Ντάιτον η Ντέζι Τάουν δέχεται την επίθεση των Ινδιάνων της περιοχής, κι αυτό αφυπνίζει το φρόνημα των κατοίκων για την υπεράσισή της, που μαζί με τον Λούκι Λουκ και το ιππικό, που αυτή τη φορά φτάνει έγκαιρα, σώζουν την πόλη.

Κυριακή 6 Ιανουαρίου, 12:00

Ταρζάν

Ο θρυλικός ήρωας της Ζούγκλας στην πιο σύγχρονη κινηματογραφική του εκδοχή, με την τεχνική και την αισθητική των κινουμένων σχεδίων της Walt Disney. Μια εξωτική περιπέτεια με ήρωες, εκτός από τον Ταρζάν, τα ζώα της άγριας φύσης, που αποτελεί μια μοναδική προσαρμογή του κλασικού μυθιστορήματος του Έντγκαρ Ράις Μπέρουζ. Στα βάθη της αφρικάνικης Ζούγκλας, ένας θηλυκός γορίλλας βρίσκει ένα εγκατελειμένο μωρό που το υιοθετεί και το φωνάζει Ταρζάν. Ο Ταρζάν μεγαλώνοντας μαζί με τον φιλικότατο γορίλλα Τερκ και το νευρωτικό ελέφαντα Τάντορ, αναπτύσσει την περηφάνια, τα ένστικτα και τις συνήθειες των άγριων ζώων, καθώς μαθαίνει να αιωρείται και να κινείται με τα χορτάσχοινα των ψηλών δέντρων με μεγάλη ταχύτητα. Η εμφάνιση όμως

στη Ζούγκλα των ανθρώπων, και ανάμεσά τους της όμορφης Τζέιν, θα αναστατώσουν την ηρεμία του Ταρζάν και θα τον φέρουν αντιμέτωπο με δύο διαφορετικούς κόσμους και μ' ένα φοβερό δίλημμα, πού ανήκει.

Κυριακή 13 Ιανουαρίου, 12:00

Ο ποντικομικρούλης

Είναι έξυπνος, ενθουσιώδης, καταφέρνει να πάντα με άφθογο στυλ - και, επιπλέον, είναι ένας ποντικός! Ο Στούαρτ θέλει να βρει τη θέση του στην

κοινωνία και αναζητά ένα μέρος που θα το αποκαλεί «σπίτι»

μέσα σε έναν απίστευτα υπερμεγέθη κόσμο. Όταν τον υιοθετεί η οικογένεια Μικρούλη, μια κανονική οικογένεια ανθρώπων, που αποτελείται από τη Τζίνα Ντέιβις, τον μικρό Τζόνθαν Λιννίκι και τον Χιού Λόρι, ο Στούαρτ συναντά μια σειρά περιπέτειες με μεγάλη ποικιλία χαρακτήρων -συμπεριλαμβανομένου του μεγάλου εκθροού του, του κατοικίδιου

γάτου που ακούει στο όνομα Χιονάτος- μαθαίνοντας μέρα με τη μέρα το αληθινό νόημα της οικογένειας, της πίστης και της φιλίας.

Κυριακή 20 Ιανουαρίου, 12:00

Μουλάν

Η Μουλάν, μια έξυπνη κοπέλα που δεν συμβιβάζεται εύκολα με τη θέση της γυναίκας στην παραδοσιακή κοινωνία που ζει, μαθαίνει ότι ο γέρος και άρρωστος πατέρας της καλείται να παρουσιαστεί στον στρατό. Ο Αυτοκράτορας καλεί σε επιστράτευση για να αντιμετωπισθούν οι Ούνοι, που με αρχηγό τους τον αδίστακτο Σαν Γιου, εισβάλλουν στην χώρα. Η Μουλάν, μεταμφιεσμένη σε άντρα με την πανοπλία του πατέρα της, φεύγει κρυφά στη θέση του. Η οικογένειά της προσεύχεται στους προγόνους και αυτοί στέλνουν τον μικροσκοπικό γκαφατζή δράκο Μούσου, που μαζί με τον τυχερό γρύλο Κρίκι, θα προσπαθήσει να βοηθήσει την Μουλάν. Στο στρατόπεδο με τους άλλους νεοσύλληκτους η Μουλάν, με το πείσμα και την εξυπνάδα της, καταφέρνει να κερδίσει τον σεβασμό όλων. Οι δυσκολίες όμως παραμένουν καθώς προσπαθεί να κρύψει την πραγματική της ταυτότητα, ενώ αρχίζει να ερωτεύεται τον όμορφο και γενναίο λοχαγό Σανγκ.

Κυριακή 27 Ιανουαρίου, 12:00

Ζαμπρίσκι Πόιντ Zabriskie Point

Σκηνοθεσία: Μικελάντζελο Αντονιόνι. **Σενάριο:** Μικελάντζελο Αντονιόνι, Φρεντ Γκάρντνερ, Σαμ Σέπαρντ, Τονίνο Γκουέρα, Κλαρ Πιπλόε. **Φωτογραφία:** Άλφιο Κοντίνι. **Σκηνικά:** Ντιν Ταβουάρις. **Μουσική:** Πινκ Φλόιντ, Γκρέιφουλ Ντεντ, Καλάιντοσκοπ. **Ηθοποιοί:** Μαρκ Φρεστ, Ντάρια Χάλπριν, Ροντ Τέιλορ, Πολ Φιξ, Κάθλιν Κλίβερ. **Διάρκεια:** 110'. **ΗΠΑ-Ιταλία, 1970**

Η ταινία, παραγωγής του Κάρλο Πόντι για την MGM (ΗΠΑ), γεννήθηκε ως ιδέα από μια πραγματική ιστορία ενός νεαρού που έκλειψε ένα αεροπλάνο και δολοφονήθηκε τελικά από την αστυνομία στα τέλη της δεκαετίας του '60, κατά την περίοδο των ταραχών στο Πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ. Αυτό όμως που τη συγκεκριμενοποίησε οριστικά, όπως έχει πει ο Αντονιόνι, «ήταν η ανακάλυψη ενός τόπου που λέγεται Ζαμπρίσκι Πόιντ, στην καρδιά της Κοιλάδας του Θανάτου», κάπου ανάμεσα στη Νεβάδα και την Καλιφόρνια. Η ταινία αφηγείται την ιστορία της συνάντησης του Μαρκ και της Ντάρια, ενός φοιτητή που αποχωρεί από το πεδίο των συγκρούσεων στο Πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ μετά το θάνατο ενός αστυνομικού και κλέβει ένα τουριστικό αεροπλάνο κατευθυνόμενος προς την έρημο, και μιας νεαρής δακτυλογράφου σε μια εταιρία οικοδομικής ανάπτυξης που ταξιδεύει μόνη της με το αυτοκίνητο. Ο Μαρκ, αφού φλερτάρει μ' έναν πρωτότυπο τρόπο την Ντάρια πάνω από το αεροπλάνο, θα συναντηθεί μαζί της και θα φτάσουν μαζί στο Ζαμπρίσκι Πόιντ για να ζήσουν μια παραισθητική, ελευθερωτική ερωτική εμπειρία στις πλایγές της άνυδρης Κοιλάδας του Θανάτου. Αργότερα ο Μαρκ, κυνηγημένος, θα επιστρέψει με το αεροπλάνο στο Λος Άντζελες και μόλις προσγειωθεί θα τον πυροβολήσει θανάσιμα ένας αστυνομικός. Η Ντάρια θα πληροφορηθεί το θάνατό του από το ραδιόφωνο και φτάνοντας σε μια πολυτελή βίλα, όπου έχουν συναντηθεί επιχειρηματίες για να συζητήσουν τα σχέδιά τους, θα κάνει μεταβολή και θα απομακρυνθεί, πυροδοτώντας με τη φαντασία της μια έκρηξη που μοιάζει τρομοκρατική αλλά είναι περισσότερο συμβολική και για την ίδια αποφασιστική ήτρωτική. Το τελευταίο πλάνο είναι ο χρυσαφένιος ορίζοντας της ερήμου καθώς ο ήλιος βασιλεύει κι όλα τα ενδεχόμενα ερμηνείας μένουν ανοιχτά. Ακόμα και σήμερα, 32 χρόνια μετά.

Σωτήρης Ζήκος

Θέλω και τη μαμά σου Y tu mamá también

Σκηνοθεσία: Αλφόνσο Γκουαρόν. **Σενάριο:** Κάρλος και Αλφόνσο Γκουαρόν. **Φωτογραφία:** Εμανουέλ Λουμπέσκι. **Ηθοποιοί:** Μαριμπέλ Βερντά, Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, Ντιέγκο Λούνα. **Διάρκεια:** 101'

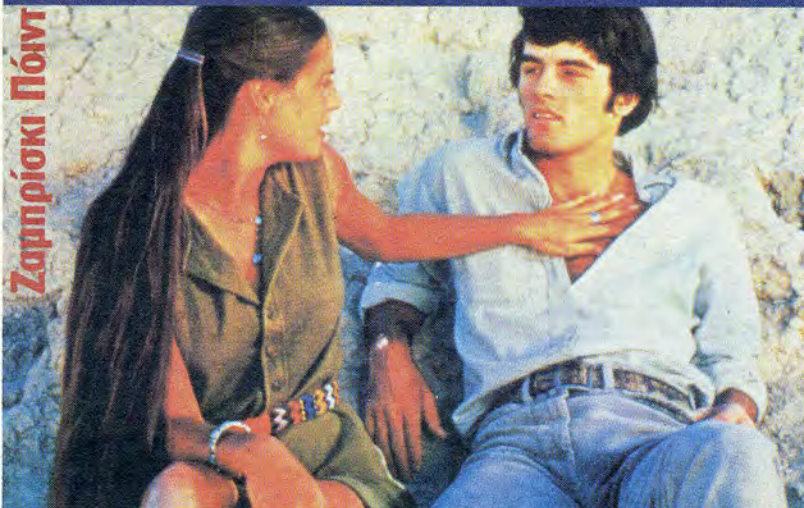
Η ζωή των 17χρονων Χούλιο και Τενότς ορίζεται από τις ορμόνες τους, τη φιλία τους και την ορμητική τους πορεία προς την ενηλικίωση.

Σε μια οικογενειακή γιορτή γνωρίζουν τη Λουίσα, την 28χρονη σύζυγο του ξαδέλφου τού Τενότς. Προσπαθώντας να την ξελογιάσουν, της πλένε για ένα φανταστικό μέρος κοντά στη θάλασσα, έναν αληθινό παράδεισο, το Στόμα του Ουρανού. Λίγες μέρες αργότερα, η Λουίσα τούς τηλεφωνεί και τους προτείνει να πάνε εκεί. Η ίδια αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα κι ελπίζει πως αυτή η εκδρο-

«Η ταινία είναι ίσως η ιστορία μιας αναζήτησης, μιας προσπάθειας για απελευθέρωση, μια απελευθέρωση εσωτερική και προσωπική. Αλλά σε σχέση με την προκλητική πραγματικότητα της Αμερικής. Αν η ιδιωτική ζωή δεν μπορεί να διαχωριστεί από την μπερδεμένη και βίαιη πραγματικότητα που καθημερινά την περιβάλλει, το φταίξιμο δεν είναι σίγουρα δικό μου, ούτε των ηρώων μου.»

Μικελάντζελο Αντονιόνι, σκηνοθέτης

Ζαμπρίσκι Πόιντ

Θέλω και τη μαμά σου

«Η λειτουργία της φωνής off είναι για να δημιουργήσει μια απόσταση. Δεν πρόκειται για έναν αφηγητή αλλά για μια φωνή που υπογραμμίζει τα συμφραζόμενα. Αποφασίσαμε πως σε αυτή την ταινία τα συμφραζόμενα θα έπρεπε να είναι τόσο σημαντικά όσο είναι και οι χαρακτήρες.»

Αλφόνσο Γκουαρόν, σκηνοθέτης

μή θα τη βοηθήσει να ξεχαστεί λίγο. Στο δρόμο, τα δυο αγόρια αρχίζουν να συναγωνίζονται ποιος από τους δύο θα κερδίσει τη Λουίσα. Ανομοιόγητες ζήλιες εξελίσσονται σε μια διαμάχη που αποκαλύπτει πόσο εύθραυστη είναι η φιλία τους, και σύντομα δε μιλιούνται. Όταν, όμως, φτάνουν στη θάλασσα, ανακαλύπτουν ότι το Στόμα του Ουρανού πράγματι υπάρχει...

Γεννημένος στην πόλη του Μεξικό ο Αλφόνσο Γκουαρόν σπούδασε κινηματογράφο και φιλοσοφία. Αρχικά σκηνοθέτησε τηλεοπτικές σειρές ενώ η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία είχε μεγάλη εμπορική επιτυχία. Με τη δεύτερή του ταινία βρέθηκε στο Χόλιγουντ. Προς το παρόν ζει στη Νέα Υόρκη. Το *Θέλω και τη μαμά σου*, μια παραγωγή της Good Machine, γυρίστηκε στο Μεξικό και κέρδισε το βραβείο σεναρίου (το οποίο έγραψε ο σκηνοθέτης σε συνεργασία με τον αδελφό του) στη Μάστρα της Βενετίας, ενώ οι δύο μικροί πρωταγωνιστές, Γκαρσία Μπερνάλ και Ντιέγκο Λούνα απέσπασαν το βραβείο Μαρτσέλο Μαστρογιάννι για νέους ηθοποιούς.

Χρίστος Καλλιόσης

Το τάμα

Σκηνοθεσία: Ανδρέας Πάντζης. **Σενάριο:** Ανδρέας Πάντζης με τη συμβολή του Alexandr Adabachian. **Φωτογραφία:** Nikolay Lazarov. **Ηθοποιοί:** Γιώργος Χωραφάς, Βαλέρια Γκολίνο, Ηλίας Αλετράς, Γιάννης Βόγλης. **Διάρκεια:** 91'

Ο Ευαγόρας ξεκινάει με το γαϊδαρό του για ένα ταξίδι με τα πόδια από τη μια μεριά της Κύπρου στην άλλη, για να εκπληρώσει το τάμα του στον Απόστολο Ανδρέα. Ο Άγιος του έδωσε επιτέλους τον πολυπόθητο γιο και ο

«Όλη η περιπέτεια του σύγχρονου ελληνικού έθνους βρίσκεται στην τελευταία αφήγηση του Ευαγόρα, που ξεκινάει το 1914 και τελειώνει το 1974. Είναι μια γενική ιστορία που εμπεριέχεται στην ειδική ιστορία του Ευαγόρα. Είναι δηλαδή μια διαλεκτική ανάμεσα στο γενικό και το ειδικό.» **Ανδρέας Πάντζης, σκηνοθέτης**

Το τάμα

Ευαγόρας, ένας άνθρωπος που πιστεύει βαθιά, είναι αποφασισμένος

να τα καταφέρει, χωρίς να υπολογίζει καμιά δυσκολία. Στο δρόμο πολλές δυσκολίες θα εμφανιστούν, σε πολλές αμαρτίες θα υποπέσει, θα ερωτευτεί ουσιαστικά για πρώτη φορά και πάνω απ' όλα θα αναρωτηθεί κατά πόσο όλα αυτά αξίζουν. Μια ιστορία στην Κύπρο του 1940, μια αλληγορία για την κατάρρευση της ουτοπίας, ένας άνθρωπος με πίστη που θα αναγκαστεί να αναθεωρήσει τις βαθιά μέσα του ριζωμένες απόψεις. Αυτό που κάνει την ταινία του Πάντζη να διαφέρει από ανάλογα road movies, είναι η ιδιοφυής τοποθέτηση του θέματος σε μια κοινωνία που ούτως ή άλλως αλλοιάζει, μέσα στη δίνη ενός πολέμου που μόλις έχει ξεσπάσει. Και μέσα σ' όλα αυτά το προσωπικό πάθος ενός ανθρώπου που για πρώτη φορά θα τον κυριέψει και θα επηρεάσει τις κινήσεις του. Βασικό στοιχείο της επιτυχίας της ταινίας ο Γιώργος Χωραφάς, που σ' ένα ρόλο ζωής επωμίζεται το ερμηνευτικό βάρος του ήρωά του, καταφέροντας να μεταδώσει τη βαθμιαία αλλαγή και την εσωτερική πάλη που επιτελείται μέσα του. Η ταινία τιμήθηκε με το Τρίτο Βραβείο Ταινίας Μυθοπλασίας στα Κρατικά Κινηματογραφικά Βραβεία Ποιότητας 2001 και απέσπασε ειδική μνεία από την Επιτροπή FIPRESCI του 42ου Φεστιβάλ Κινημα-

τογράφου Θεσσαλονίκης, για το φάσμα και το βάθος της σκέψης, το χιούμορ του συμβολισμού και το χειρισμό από πλευράς σκηνοθέτη μιας ταινίας με επική δομή.

Βαγγέλης Ρητάς

Va Savoir

Σκηνοθεσία: Ζακ Ριβέτ. **Σενάριο:** Κριστίν Λοράν, Πασκάλ Μπόνιτσερ, Ζακ Ριβέτ. **Φωτογραφία:** Ουίλιαμ Λουμπτσάνσκι. **Ηθοποιοί:** Ζαν Μπαλιμπάρ, Σέρτζιο Καστελίτο, Μαριάν Μπασσέρ, Ζακ Μπόνιτσερ. **Διάρκεια:** 154'

Έξι πρόσωπα, τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες, διασταυρώνουν τις ερωτικές τους ζωές στο σημερινό Παρίσι. Αφορμή γι' αυτή τους τη συνάντηση αποτελεί το ανέβασμα για μια βδομάδα του θεα-

τρικού έργου του Πιραντέλλο *As You Desire Me* από έναν ιταλικό θίασο. Κεντρική ηρωίδα του φιλμ είναι η Καμίλ, μια Γαλλίδα ηθοποιός η οποία επιστρέφει στο Παρίσι μετά την βεβιασμένη φυγή της στο Τορίνο, πριν από τρία χρόνια, εξαιτίας ενός έρωτα που την συνέθλιβε αλλά που δεν έσβησε ποτέ. Σ' αυτό το ερωτικό γαϊτανάκι, το θέατρο θα λειτουργήσει και πάλι σαν φόντο και ηλεκτρικός σπινθήρας για να βρουν τα πρόσωπα του *Va Savoir* την αλήθεια τους. Έχοντας τη συμβολή των μόνιμων σχεδόν συνεργατών του, της Κριστίν Λοράν στα κοστούμια και τη συγγραφή του πιραντελλικού κειμένου που δημιουργεί ένα φιλμ μέσα στο φιλμ, του διευθυντή φωτογραφίας Ουίλιαμ Λουμπτσάνσκι και του σεναριογράφου Πασκάλ Μπόνιτσερ, ο Ριβέτ παίρνει ένα «καταραμένο» κινηματογραφικό είδος, την «θεατρική ταινία» και την απογειώνει σε μια ρομαντική κωμωδία χαρακτήρων που φλερτάρει με τη σεξουαλική φάρσα, το χιτακοκικό σασπένς και το σκρούμπολ ενώ ταυτόχρονα μπορεί να είναι υπόγειο πυρετώδες, και δραματικός. Η Ζαν Μπαλιμπάρ είναι η γλυκιά αποκάλυψη της ταινίας, η cameo εμφάνιση του σκηνοθέτη Κλωντ Μπερί μια αναπάντεχη έκπληξη και το Παρίσι ένας ζωντανός έβδομος χαρακτήρας που υπόγειο και συνωμοτικά καθορίζει τις διαθέσεις των ηρώων.

Τζένη Παυλίδου

Η κατάρα του Πράσινου Σκορπιού The curse of the Jade Scorpion

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Γούντι Άλεν. Φωτογραφία: Ζάο Φέι. Παίζουν: Γούντι Άλεν, Νταν Ακρόντ, Έλεν Χαντ, Σαρλίζ Θερόν, Ελίζαμπεθ Μπέρκλι. Διάρκεια: 103'

Ο Μπριγκς είναι ο κορυφαίος ερευνητής για λογαριασμό μιας επιφανούς ασφαλιστικής εταιρίας —ή τουλάχιστον αυτό επαναλαμβάνει διαρκώς ο ίδιος στην εξειδικευμένη υπόκληση που προσλήφθηκε με σκοπό να βελτιώσει την αποτελεσματικότητα του γραφείου. Ο Μπριγκς υπερηφανεύεται ότι μπορεί να ανιχνεύσει κάθε πιθανή ασφαλιστική απάτη, μπαίνοντας στο μυαλό του κλέφτη. Μόνο που τώρα, χάρη στις υπνωτικές δυ-

νάμεις του Πράσινου Σκορπιού, γίνεται υποχείριο ενός απατεώνα και είναι το μυαλό του κλέφτη που έχει μπει μέσα στον Μπριγκς... Και σα να μην έφτανε αυτό, στο άκουσμα της λέξης «ισταμπούλ» νιώθει ασυγκράτητα ερωτευμένος με τη νέα του συνάδελφο, την οποία κατά τα άλλα βρίσκει εντελώς ανυπόφορη!

Ο Γούντι Άλεν γράφει και σκηνοθετεί ένα είδος ταινίας που κανείς δεν κάνει πλέον αλλά όλοι θα ήθελαν να δουν: μια παλαβή κωμωδία μυστηρίου γεμάτη ανατροπές και εξωφρενικές υποθέσεις, με φόντο τη jazz Νέα Υόρκη του '40. Για μια ακόμα φορά αποδεικνύεται αξεπέραστος στη διαμόρφωση χαρακτήρων, στη δομή της πλοκής και στο συν-

δυασμό αμφοτέρων ενώ τα χιουμοριστικά γκαγκς και οι πνευματώδεις ατάκες διαδέχονται το ένα το άλλο με καταϊγιστικούς ρυθμούς. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται εδώ στους γυναικείους χαρακτήρες των Έλεν Χαντ, Σαρλίζ Θερόν και Ελίζαμπεθ Μπέρκλι, που ενδυματολογικά και στιλιστικά αναδεικνύονται σε αρχέτυπα femme fatale άλλων εποχών. Χάρη στην εξαιρετική σκηνογραφία και φωτογραφία οι ήρωές του κινούνται σε χώρους όμοιους με εκείνους της Κολοσμένης αγάπης και του Κοριτσιού της Παρασκευής, δίνοντας στον Άλεν την άνεση να κάνει μια «χρωματιστή» ταινία-φόρο τιμής στις μέρες των ασπρόμαυρων φιλμ.

το πρόσωπο του μήνα Επιμέλεια: Χρήστος Καλλιότης

Helen Hunt: Καταφέρνει σχεδόν τα πάντα

Η Έλεν Χαντ γεννημένη το 1963 στην πόλη Culver της Καλιφόρνια. Είναι μια από τις πιο αναγνωρισμένες αμερικανίδες ηθοποιούς της γενιάς της. Το 1998 κέρδισε μια σειρά από βραβεία με σημαντικότερο το Όσκαρ πρώτου γυναικείου ρόλου για την ερμηνεία της στην ταινία *Καλύτερα δεν γίνεται* απέναντι στον Τζακ Νίκολσον. Έχει εμφανιστεί δίπλα σε πολλούς καλούς ηθοποιούς όπως ο Κέβιν Σπέϊσι, ο Τομ Χανκς, ο Ρίτσαρντ Γκερ, ο Νίκολας Κέτζ. Είναι επίσης γνωστή από τις βραβευμένες επιτυχίες της στην τηλεόραση. Έχει πρωταγωνιστήσει σε περισσότερες από 15 τηλεταινίες. Έχει εμφανιστεί επίσης στο θέατρο κάνοντας το ξεκίνημά της στο Μπρόντγουεϊ το 1989 στο έργο του Θόρντον Γουάιτνερ *Η πόλη μας*.

Στην τελευταία ταινία του Γούντι Άλεν ερμηνεύει

το χαρακτήρα της Μπέτι Φιτζ, μιας γυναίκας δυναμικής, την εποχή του '40 στις ΗΠΑ, αλλά ταυτόχρονα ανίκανη να εκφράσει τα συναισθήματα της για έναν άντρα που την γοητεύει και συμβαίνει ο χαρακτήρας του να ερμηνεύεται από τον ίδιο τον σκηνοθέτη και σεναριογράφο. Πέρα από την αυστηρή και σιδερένια συμπεριφορά της στο γραφείο είναι μπλεγμένη σε μια παράνομη σχέση με το αφεντικό της. Ένα επίφοβο φλέρτ. Αυτή η διπλοπροσωπία είναι ένα από τα πράγματα που άρεσαν στην Χαντ σχετικά με τον χαρακτήρα της Φιτζ. "Η αγάπη της για κείνον είναι η μεγαλύτερη αδυναμία της", αναφέρει. "Η Φιτζ τυφλώνεται όταν το θέμα πάει στους άνδρες και την αγάπη, όπως συμβαίνει με πολλές γυναίκες. Ενώ μπορεί να σταθεί απέναντί τους στη δουλειά, δεν μπορεί να το κάνει στην προσωπική της ζωή. Αυτό είναι το συγκλονιστικό στην ερμηνεία αυτού του χαρακτήρα. Παρόλη τη δύναμη και τη σεξουαλικότητά της είναι το κορίτσι που τά'χει πραγματικά χαμένα. Δεν έχει τόσο αυτοπεποίθηση όση θέλει να δείξει πως έχει."

Η Έλεν Χαντ δούλεψε με τον Γούντι Άλεν για πρώτη φορά. "Για έναν ηθοποιό είναι απαραίτητο ο σκηνοθέτης να γνωρίζει τι θέλει και να είναι ολοκληρωτικά παιθιασμένος με αυτό." Ένωσε μεγάλο το βάρος ερμηνεύοντας ένα ρόλο απέναντι σ' έναν ηθοποιό μύθο όπως αποκαλεί τον Γούντι Άλεν. "Έχω κάνει αρκετές κωμωδίες αλλά μου ήταν σχεδόν αδύνατο να κρατηθώ από τα γέλια βλέποντας τον Γούντι ως Μπριγκς ν' αναμετρείται με το δικό μου χαρακτήρα."

Παίζοντας κωμωδία

Η Έλεν Χαντ έχει αποδείξει πως ότι κι αν είναι αυτό που θέλει καταφέρνει να το κατακτήσει. Είναι ηθοποιός από την παιδική της ηλικία, κόρη ενός γυμναστή ηθοποιών από το Λος Άντζελες. Την μεγάλη επιτυχία την γνώρισε με την τηλεοπτική σειρά *Mad About You* [Τρελός Με Σένα]. Είναι αρκετά επιθετική και απρόβλεπτη στις συνεργασίες της. "Σε μια περίπτωση που ένιωσα πολύ παράξενα ήταν στο *Mad About You* [Τρελός με Σένα]. Προσπαθούσα να παίξω κάτι εξαιρετικά καθογραμμένο για 15 με 20 σκηνές μ' έναν συνάδελφο που του έχω απεριόριστη εμπιστοσύνη και ο οποίος με κάνει να γελά ασταμάτητα. Αυτό έκανα στο *Mad About You* για περίπου 7 χρόνια. Το ίδιο πράγμα έκανα και σ' αυτήν την ταινία. Ο Γούντι δεν υπερκαλύπτει τις σκηνές. Δεν ήταν μια σελίδα για έναν περίπατο στο Central Park, εδώ είμαστε μονάχα οι δύο μας και 6 σελίδες ενός αγώνα τένις πραγματικά κοντά στο φιλέ. Δεν υπάρχει κάτι που ν' αγαπώ περισσότερο από αυτό. Είναι εξίσου τρομακτικό επειδή σε κανέναν δεν αρέσει να τα χαλά όλα 4 γραμμές πριν από το τέλος."

Πώς έρχονται οι ρόλοι
"Δεν μπορείς να τους παραγγείλεις. Αν ήταν έτσι τα πράγματα τότε θα ήταν ευκολότερα. Αλλά δεν δούλεψα για 18 μήνες μετά το *Mad About You*, ίσως επειδή ήθελα να σταματήσω για ένα διάστημα και επειδή ήμουν λίγο μπερδεμένη μετά το *Καλύτερα δε γίνεται*. Ταυτόχρονα δεν υπήρχε ένας ρόλος ο οποίος με συνεπάρει. Έτσι όταν μου ήρθαν μαζεμένες προτάσεις για ταινίες για πρώτη φορά στη δεκαετία δεν ένιωσα εξαντλημένη. Ένωσα σαν το ντεπόζιτο μου να είναι γεμάτο και με έφτιαχνε το να πηγαίνω στη δουλειά και αυτό διήρκεσε μέχρι να ολοκληρώσω την ταινία του Γούντι Άλεν."

Ηθοποιός για πάντα

"Θυμάμαι πως ήταν μια στιγμή όπου έχασα καμιά 100 ρόλους στη σειρά. Σκέφτηκα: «Δεν μπορώ να το κάνω άλλο. Γιατί θα πρέπει να τις τρώω διαδοχικά στο σβέρκο;» Πήγα σε ένα μαγαζί με τα μάτια μου μωβ από τα δάκρυα όπου ένας τύπος που έβαζε τιμές σε γαβάθες για σουπιά μου είπε: "Σε γνωρίζω, έχω δει τη δουλειά σου." Ήμουν σε κάτι περίεργες τηλεοπτικές σειρές εκείνη την εποχή και πρόσθεσε: "Είσαι από τα είδη των ηθοποιών που θα εξακολουθήσουν να το κάνουν αυτό για όλη τους τη ζωή." Όχι ότι ήμουν καλή αλλά ότι θα το έκανα για πάντα. Έφυγα από τη γωνιά και αμέσως ο τύπος εξαφανίστηκε. Πιστεύω σε τέτοια πράγματα. Έτσι είπα στον εαυτό μου "κατέβασε τη μύτη σου και πήγαινε πίσω στην ακρόαση που σε περιμένει".

Η κατάρα του Πράσινου Σκορπιού

«Στην ταινία, ο χαρακτήρας μου και αυτός που ερμηνεύεται από την Έλεν Χαντ περνούν την ώρα τους μισώντας και προσβάλλοντας ο ένας τον άλλο επειδή έχουν τραμάξει από τα βαθιά αμοιβαία τους συναισθήματα. Κρύβουν τη στοργή τους πίσω από μια συνεχόμενη επιθετικότητα. Είμαι σίγουρος πως τα πράγματα συμβαίνουν με αυτόν τον τρόπο στους περισσότερους ανθρώπους. Κανείς δεν διεισδύει στην πραγματικότητα των συναισθημάτων του. Διαρκώς κοιτούμε τους εαυτούς μας και οι μεν και οι δε.» **Γούντι Άλεν, σκηνοθέτης**

Πρώτη Σύνοδος των Φεστιβάλ

Οι στατιστικές είναι υπεραισιόδοξες. Αυτή τη στιγμή, «τρέχουν» ετησίως 663 κινηματογραφικά φεστιβάλ στον πλανήτη. Ένας δηλαδή επαγγελματίας θεατής θα έπρεπε να παρακολουθεί δύο φιλμικά ραβί μεγάλων αποστάσεων τη μέρα. Σκληρή και δύσκολη δουλειά... για να την κάνει κάποιος πρέπει να πεισθεί ότι αξίζει τον κόπο να αφήσει την έστω επίπληστη ευτυχία και θαληπώρη των multiplex και τη νοστιμάδα του pop corn για να ζήσει «σκυλίσαιες μέρες» σε ένα τοπίο άγνωστο και ακανόνιστο. Σ' αυτό το πλαίσιο του «αθέμιτου» ανταγωνισμού, τα φεστιβάλ αισθάνονται περισσότερο από ποτέ την ανάγκη να τονώσουν τα αντανακλαστικά τους και να βρουν τη δική τους «φιλοσοφική λίθο» για να αντιμετωπίζουν διαρκώς τις νέες προκλήσεις. Αυτή ήταν η ιδέα του «Film Festivals in the Spotlight», της «πρώτης Συνόδου των Φεστιβάλ στα εκατό χρόνια της ιστορίας του κινηματογράφου» όπως αποκάλεσε την συνάντηση που έγινε στη 1 και 2 Δεκεμβρίου, ο νέος διευθυντής της Berlinale, Dieter Kosslick. Εκπρόσωποι του Τύπου, μέλη της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου, διοργανωτές

φεστιβάλ απ' όλο τον κόσμο συζήτησαν για δύο μέρες κι έθεσαν θέματα όπως η «βιομηχανοποίηση» των ιδιών των φεστιβάλ, η σημασία τους ως μέσο προώθησης της παραγωγής και της διανομής ταινιών αλλιώς και ως τόπος ανακαλύψεων, η επίδραση της τεχνολογίας στην φεστιβαλική εμπειρία και άλλα σημαντικά.

Το Χόλιγουντ είναι σκέπη λέρα

Ένα από τα κυρίαρχα ζητήματα της Συνόδου ήταν φυσικά η επέλαση των stars και των high profile ταινιών στα φεστιβάλ και η έλξη που ασκεί στον Τύπο όλη αυτή η αστερόσκονη. «Οι δημοσιογράφοι δεν δίνουν δεκάρα για τις ταινίες, τους ενδιαφέρουν οι star» είπε ο Derek Malcolm, βετεράνος κριτικός κινηματογράφου της «Guardian», ο οποίος χαρακτηρίζει τα φεστιβάλ μοναδική άσση στην αφασία που έχει επιβάλει το Χόλιγουντ. «Χωρίς εσάς, ο θεός να βοηθήσει το παγκόσμιο σινεμά» δήλωσε κατηγορηματικά. Οι άνθρωποι ωστόσο που ενορχηστρώνουν την ιστορία που λέγεται φεστιβάλ, οι διευθυντές τους, κράτησαν τις αποστάσεις τους από την δογματική θέση του τύπου «τα φεστιβάλ βγήκαν από τον παράδεισο». «Η επιβίωση των φεστιβάλ

Βερολίνου, αρχές Δεκεμβρίου. Εννιά διευθυντές φεστιβάλ απ' όλο τον κόσμο (Berlin, Locarno, San Sebastian, Rotterdam, Sundance, Karlovy Vary, Pusan, Toronto, Cannes) κάνουν enter στο σκληρό δίσκο των κινηματογραφικών διοργανώσεων, τσεκάρουν τα αρχεία τους και προτείνουν νέες σκέψεις πάνω στον κινηματογραφικό τους ρόλο.

United we stand, divided we fall.

Film Festivals in the spotlight

εξαρτάται από την ικανότητα τους για ανανέωση. Πρέπει να γίνουν περισσότερο ένας τόπος πειραματισμού» είπε ο Alberto Barbera της Βενετίας και πρώην κριτικός. Παραδέχθηκε πως οι δημοσιογράφοι βγάζουν το χειρότερο εαυτό τους στα φεστιβάλ κι επιδεικνύουν μια πολύ μεγαλύτερη αυστηρότητα απέναντι στα φεστιβαλικά φιλμ. Ευχήθηκε δε για τη Μάστρα... «να συνδυάσει περισσότερη παράδοση και καινοτομία». Έμφαση σε «μη χολιγουντιανές φόρμες», παρουσίαση νέων ταλέντων και καθιέρωση «συνεργασιών ανάμεσα στα φεστιβάλ» πρότεινε η διευθύντρια του Ρότερνταμ, Sandra Den Hamer ενώ ο Geoff Gilmore του Sundance έδωσε μια άλλη διάσταση του ρόλου που μπορεί να παίξει ένα φεστιβάλ στην εξέλιξη της κινηματογραφικής βιομηχανίας. Αν και ζει μέσα «στην κοιλιά του κτήνους», το Sundance έχει κατορθώσει να κερδίσει το «σεβασμό» του Χόλιγουντ ως ένα πολύ σημαντικό γεγονός, να συμβάλει στην δημιουργία ανεξάρτητων ταινιών μέσω των δραστηριοτήτων του Sundance Institute και να απευθύνεται συντονισμένα σε ένα κοινό που βρίσκεται στο σπίτι μέσω του Sundance Channel.

Βάλτε τους νέους στο παιχνίδι

Αν τα φεστιβάλ βρίσκονται σε ύφεση και χρειάζονται ενισχύσεις, τότε μία από τις πιο αξιόπιστες δυνάμεις στήριξης τους είναι οι νέοι άνθρωποι. Νέοι σε ηλικία θεατές, νέοι κριτικοί κινηματογράφου θα δώσουν στα φεστιβάλ μια καινούρια προοπτική. Ο Piers Handling του Τορόντο πιστεύει πως αυτό είναι το δυνατό χαρτί για το μέλλον. «Καλλιτεργώντας κριτικούς διαδικτύου» που συνήθως είναι πιο νέοι, κερδίζει κανείς ένα νέο κοινό αλλιώς και μια «διαφορετική ευαισθησία». Είναι επίσης σημαντικό να αναπτυχθούν φεστιβάλ για παιδιά και εφήβους ή έστω τμήματα που απευθύνονται σε αυτές τις ηλικιακές ομάδες. Ο Dieter Kosslick πρότεινε ένα συνδυασμό του νέου με το παλιό, τον οποίο προτίθεται να εφαρμόσει στο φεστιβάλ του Βερολίνου. «Ελπίζω να το φτιάξω μία νέα αγορά για όλα τα ταλέντα – να δημιουργήσω μια πλατφόρμα όπου τα νέα ταλέντα θα συναντήσουν τους μεγαλύτερους σε ηλικία επαγγελματίες».

Πηγή: www.indiewire.com

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Οδομαχίες, λεηλασίες καταστημάτων, τα συντρίμια μιας χώρας: οι εικόνες αυτές που κατακλύζουν τις τηλεοπτικές οθόνες διαταράσσουν την γαλήνη και την ηρεμία των ημερών, διαλύουν την όποια εορταστική ατμόσφαιρα. Εικόνες από την Αργεντινή, αλλά και από το Αφγανιστάν και την Παλαιστίνη. Εικόνες αποσπασματικές που ζητούν ένα νήμα για να τις συνδέσει, για να τους δώσει νόημα και περιεχόμενο.

Είναι το σινεμά που μας βοηθά να κατανοήσουμε αυτές τις εικόνες. Πρόσωπα όπως ο ισραηλινός Amos Gitai με το ντοκιμαντέρ του *Wadi, Grand Canyon* (2001), ταινίες από την Αργεντινή όπως ο *Κόσμος Γερανός*, η *Δύσκολη Εποχή*, ο *Βάλτος*, η *Βολιβία*, το *Πίτσα*, *Μπύρα*, *Τσιγαράκια* (όλες προβλήθηκαν στο πρόσφατο φεστιβάλ) και δημιουργοί όπως ο Majid Majidi ή Mohsen Makhmalbaf (με τις ταινίες τους να προβάλλονται κατά ένα παράδοξο τρόπο στις ΗΠΑ), μας δίνουν έναν τρόπο να διαβάσουμε τον κόσμο, να κατανοήσουμε τις αντιθέσεις.

Όμως κυρίως μας επιτρέπουν να ακούσουμε τις φωνές των ανθρώπων, να συμμεριστούμε τις αγωνίες τους, να αφουγκραστούμε τις ελπίδες τους. «Σε μια ταινία μπορείς να επιλέξεις να παρατηρήσεις έναν τόπο όπως μια αρχαιολογική ανασκαφή. Είναι δυνατόν, στρώμα με στρώμα, να φέρεις στην επιφάνεια τα ανθρώπινα στοιχεία που τον διαμορφώνουν», δηλώνει ο Amos Gitai.

Data: www.amosgitai.com

Majid Majidi (1959). Ιρανός σκηνοθέτης. Η δεύτερη του ταινία (*Father*) συμμετείχε στο διαγωνιστικό του 1996. Οι επόμενες – *Children of Heaven* (προβλήθηκε πέρσι στο εμπορικό κύκλωμα) και *Color of Heaven* (Νέοι Ορίζοντες, 1999) – αποκάλυψαν ένα σκηνοθέτη που κινηματογραφεί με το θυμαίο και την ευαισθησία ενός ποιητικού βλέμματος τις άγριες όψεις της παιδικής ζωής: εδώ η δύναμη της

αγάπης αλλιάζει τον κόσμο.

Η τελευταία με τίτλο *Baran* αφηγείται την ιστορία ενός δύσκολου έρωτα ανάμεσα σ' ένα Ιρανό και μια πρόσφυγα από το Αφγανιστάν.

Το χρώμα της *Ελπίδας*: τίτλος ντοκιμαντέρ που γύρισε εν μέσω των βομβαρδισμών, στο Αφγανιστάν – αγοράστηκε από την Miramax. Καταγράφει τη ζωή σε δύο στρατόπεδα του Ερυθρού Σταυρού: το ένα βρίσκεται στην περιοχή της Βόρειας Συμμαχίας και το άλλο στην επικράτεια των Ταλιμπάν. Η ταινία είναι αφιερωμένη "στα άστεγα παιδιά που δεν έχουν καταφύγιο σ' αυτό τον κόσμο, που όμως στο ανήσυχο βλέμμα τους σκηματίζεται μια βαθιά ελπίδα για την ζωή".

Data: www.cinemajidi.com

Jung. Στην γλώσσα Dari (μία από τις γλώσσες του Αφγανιστάν) σημαίνει πόλεμος. Τίτλος ενός ντοκιμαντέρ που γύρισαν σε ανύποπτο χρόνο (από το 1999 ως το 2000) τρεις Ιταλοί σκηνοθέτες: οι Fabrizio Lazzaretti, Giuseppe Petitto, Alberto Vendemmia. Με κέντρο ένα νοσοκομείο που προσπαθεί να κτίσει μια ιταλική οργάνωση (Emergency) παρουσιάζει τη ζωή στην κοιλάδα Panjshir. Ένας ιταλός δημοσιογράφος ο Ettore Mo και ένας χειρουργός ο Gino Strada γίνονται οι ξεναγοί σ' ένα τοπίο τρόμου: τα θύματα από τις διάσπαρτες νάρκες, κυρίως παιδιά, είναι τα πρόσωπα που κυριαρχούν στις εικόνες τους. Ο Alberto Vendemmia περιγράφει τις προσθέσεις των δημιουργών: "Το να είσαι σκηνοθέτης σημαίνει καταρχήν ότι ασχολείσαι με τα ανθρώπινα πάθη και συναισθήματα. Πρέπει να 'σαι μέρος της πραγματικότητας που περιγράφεις. Προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε τι σημαίνει να ζεις σε μια χώρα που βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση για 20 χρόνια".

Για την απροσδόκητη δημοσιότητα που γνωρίζουν οι ταινίες οι σχετικές με το Αφγανιστάν επισημαίνει: "Αν περισσότερος κόσμος ενδιαφερόταν από πριν ποτέ δεν θα φθάναμε σ' αυτό το σημείο".

Data: www.hrw.org/iff/, www.emergency.it

Jacques Rivette (1928). Ένας από τους κύριους εκπροσώπους της γαλλικής Nouvelle Vague. Η ταινία του *Va Savoir* άνοιξε το πρόσφατο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Επιπλέον αρχισυντάκτης των Cahiers du Cinéma από το 1963 έως το 1965. Διατηρεί αλλόβλητη από τον χρόνο την αντισηματική οπτική αλλιώς και το αιρετικό πνεύμα που χαρακτήριζε την πρώτη περίοδο του περιοδικού. Αναφέρεται στις έννοιες απολαύσεις του ως θεατή: "Υπάρχει μια αμερικανική ταινία την οποία υποδέχτηκαν πολύ άσχημα στη Γαλλία και νομίζω και στις ΗΠΑ: καθυβρίσθηκε από τους πάντες. Βρίσκω ότι είναι γεμάτη πάθος και την είδα δύο φορές. Είναι το *Showgirls* του Paul Verhoeven. Ποτέ δεν έχω πάει στο Las Vegas ωστόσο αισθάνομαι ότι η ταινία του Verhoeven, είναι η μοναδική που δείχνει την αλήθεια. Είναι πολύ ειλικρινής και το σενάριο είναι πολύ έντιμο και ευθύ. Είναι τόσο προφανές ότι έχει γραφτεί από τον ίδιο τον Verhoeven και όχι από τον κύριο Eszterhas ο οποίος είναι ένα τίποτε. Και αυτή η ηθοποιός είναι εκπληκτική". (σ.τ.σ. ο Rivette αναφέρεται στην Elizabeth Berkley)

Data: *Film Comment* Nov/Dec 01

La Baie des Anges. Το λιμάνι των Αγγέλων (1962). Δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του Jacques Demy. Στον κεντρικό ρόλο η Jeanne Moreau υποδύεται μια μοιραία ξανθιά παραδομένη στις έκλυτες απολαύσεις των τυχερών παιγνίων. Από την Νίκαια στις Κάννες και από εκεί στο Μόναχο. 40 χρόνια μετά την ταινία θυμάται: "Έχει να κάνει με τον τζόγο και ο τζόγος είναι ένας πολύ ιδιαίτερος τρόπος για να χειριστείς την ζωή. Όπως το αλκοόλ ή η βουλιμία είναι ένας τρόπος για να αρνείσαι τα γεγονότα της ζωής, παραδίδοντας τον εαυτό σου σε μία εξάρτηση. Ωστόσο δεν νομίζω ότι είναι μια ασθένεια: Ο τζόγος μπορεί να συναρπάξει, όπως όλα, όσο μπορείς να τον ελέγχεις. Είναι σαν να καθαλάς ένα ατίθασο άλογο. Πρέπει να 'σαι, πολύ δυνατός. Αν είσαι ανίκανος να ιππεύσεις ένα ατίθασο άλογο, μην ανεβαίνεις πάνω του. Οτιδήποτε έχει να κάνει με το ανθρώπινο πάθος είναι γοητευτικό, όσο δεν σε κάνει φυλακισμένο". Για τους χαμένους (ή τους κερδισμένους) των ημερών.

Data: www.nytimes.com • Jacques Demy, επιμέλεια: Σώτη Τριανταφύλλου, έκδοση Φεστιβάλ

Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 2001.

Μετά τα Φεστιβάλ Κανών, Βενετίας και Βερολίνου το Διεθνές Φεστιβάλ του Ρότερνταμ είναι το σημαντικότερο των Ευρωπαϊκών Φεστιβάλ. Είναι το πρώτο μεγάλο ευρωπαϊκό κινηματογραφικό Φεστιβάλ για το 2002 το οποίο βρίσκεται στον

αντίποδα του Φεστιβάλ του Σάντανς. Το Φεστιβάλ του Ρότερνταμ έχει προτείνει καινοτομίες στον χώρο των Φεστιβάλ οι οποίες υιοθετήθηκαν από σημαντικότερα και αρχαιότερά του Φεστιβάλ. Η πόλη του Ρότερνταμ βρίσκεται σε απόσταση μιάμισης ώρας με το αυτοκίνητο από το Άμστερνταμ, δύο από τις Βρυξέλλες και πέντε από το Παρίσι.

31ο Διεθνές Φεστιβάλ του Ρότερνταμ

Το Φεστιβάλ του Ρότερνταμ αντανakλά τον κινηματογράφο του σήμερα και παρουσιάζει ένα δείγμα του κινηματογράφου που έρχεται. Εστιάζει στον νέο ανεξάρτητο και καινοτόμο κινηματογράφο. Υιοθετεί τις πρωτοβουλίες που απαντούν στις ιδέες των σκηνοθετών οι οποίες βρίσκονται σε μια διαρκή ανανέωση. Το πρόγραμμα του φεστιβάλ περιλαμβάνει μια εικόνα του κινηματογράφου του παρόντος από την οποία διαφαίνεται η εξέλιξή του. Προσπαθεί δηλαδή να εξετάσει το που βρίσκεται σήμερα ο κινηματογράφος και να παρουσιάσει το που πηγαίνει. Το διαγωνιστικό του τμήμα είναι αντίστοιχο με αυτό της Θεσσαλονίκης όπου παρουσιάζονται πρώτες ή δεύτερες ταινίες νέων σκηνοθετών. Το Φεστιβάλ του Ρότερνταμ έχει γίνει γνωστό για τη φιλική του ατμόσφαιρα. Το 2001 ο αριθμός εισόδου σε προβολές έφτασε τις 345000 για περισσότερες από 200 ταινίες μεγάλου μήκους, τόσο μυθοπλασίας όσο και ντοκιμαντέρ και για περίπου 200 μικρού μήκους. Η Τίγρη που είναι το βραβείο του Φεστιβάλ, πέρα από το βραβείο των 10000 ευρώ το οποίο κερδίζουν τρεις ταινίες, εξασφαλίζει και τη διανομή τους αρχικά στις αίθουσες της Ολλανδίας και στη συνέχεια στην τηλεόραση.

Οι χώροι:

Χρησιμοποιούνται 7 αίθουσες ενός καινούριου πολυκινηματογράφου με δυνατότητα να φιλοξενήσει 2700 θεατές και ο οποίος βρίσκεται απέναντι από το θέατρο της πόλης. Πέρα από χώρους όπως καφέ, αίθουσες διαλέξεων, αμφιθέατρα, στο θέατρο βρίσκεται το χορευτικό κλαμπ του Φεστιβάλ που καθημερινά παρουσιάζουν τη δουλειά τους νέοι djs. Επιπλέον υπάρχουν κι άλλες αίθουσες που η χωρητικότητά τους φτάνει τα 2500 άτομα. Χρησιμοποιείται ο πολυκινηματογράφος Lantaren/Venster ο οποίος είναι ένας από τους παλιότερους του είδους στην Ευρώπη. Οι αποστάσεις είναι κοντινές κι εύκολα διανύονται με τα πόδια.

Cinemart

Για φέτος έγινε ρεκόρ κατάθεσης προτάσεων. 43 υποψήφιες ταινίες έχουν επιλεγεί για να παρουσιαστούν στην φετινή Cinemart: η συμπαραγωγός αγορά του Φεστιβάλ του Ρότερνταμ. Η 19η Cinemart, χώρος που τα χρήματα συναντούν τις ιδέες, γίνεται από τις 27 μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 2002. Οι ταινίες μπορούν να βρίσκονται σε οποιοδήποτε από τα πρωταρχικά στάδια παραγωγής αλλά οφείλουν να είναι πρόσφατες και να μην έχουν δοκιμάσει

όλους τους πιθανούς τρόπους χρηματοδότησης. Οι προτάσεις αφού επιλεγούν στέλνονται από το Φεστιβάλ σε περίπου 700 πιθανούς χρηματοδότες. Παραδοσιακά η επιλογή αντανakλά την ατμόσφαιρα του Φεστιβάλ του Ρότερνταμ που είναι ένας ισορροπημένος συνδυασμός από προτάσεις νέων ταλαντούχων σκηνοθετών, όσο και από τους διεθνώς πιο αναγνωρισμένους συνάδελφούς τους. Μεταξύ των 43 συμμετεχόντων στην φετινή Cinemart είναι ο αυστριακός Ούλιριχ Ζάιντελ ο οποίος βραβεύτηκε με την πρώτη του ταινία μυθοπλασίας από το Φεστιβάλ της Βενετίας. Η γαλλίδα Κατρίν Μπρεγιά, ο ρώσος Αλεξάντερ Σοκούροφ, ο Φρουί Τσαν από το Χονγκ-Κονγκ, η Τουρκάλα Γιεσίμ Ουστάογλου και ο Πήτερ Γκρηναγουέη.

Hubert Bals Fund

Ο σκοπός του Hubert Bals Fund (Ταμείο Χούμπερτ Μπαλς) το οποίο ξεκίνησε το 1988 και φέρει το όνομα του πρώτου διευθυντή του Φεστιβάλ του Ρότερνταμ είναι να βοηθήσει στην πραγματοποίηση των ονείρων ταλαντούχων σκηνοθετών από αναπτυσσόμενες χώρες. Έχει σχεδιαστεί για να μεταφέρει τα πλάνα αξιοπρόσεκτων ταινιών ή δημιουργικών ντοκιμαντέρ ένα βήμα πιο κοντά στην υλοποίησή τους. Μελετώντας διάφορες προτάσεις το Ταμείο εξετάζει προσεκτικά την οικονομική πλευρά της κάθε πρότασης. Ωστόσο ο αποφασιστικός παράγοντας είναι ταυτόχρονα το περιεχόμενό και η καλλιτεχνική τους αξία. Προτάσεις οι οποίες αποκαλύπτουν την αυθεντική χρήση της κινηματογραφικής γλώσσας και περιέχουν μια άποψη για την κοινωνία από την οποία προέρχονται έχουν περισσότερες πιθανότητες συμμετοχής. Σκοπός είναι η πρόταση να συνεισφέρει στην ανάπτυξη της τοπικής κινηματογραφικής βιομηχανίας. Κάθε χρόνο το Ταμείο έχει στη διάθεσή του 750000 δολάρια και μπορεί να δώσει μέχρι 30000 σε μεμονωμένες προτάσεις. Από το ξεκίνημα του το 1988 το Ταμείο έχει υποστηρίξει περισσότερα από 270 πρότζεκτ στην Ασία τη Μέση Ανατολή, την Ανατολική Ευρώπη, την Αφρική και τη Λατινική Αμερική.

Ο Δρομέας

Το πρόγραμμα: Μια Δόση Κινηματογράφου Εμπνευσμένου από Πολιτικά Συμβάντα.

Το Φεστιβάλ βάζει σχεδόν στο ίδιο επίπεδο ταινίες μυθοπλασίας, ντοκιμαντέρ και μικρού μήκους. Οι ταινίες του προγράμματος μοιράζονται σε διάφορες ενότητες. 16 ταινίες νέων σκηνοθετών διαγωνίζονται για τη Χρυσή Τίγρη. Στα

spotlights σκηνοθετών επικεντρώνεται το βλέρμα στις δουλειές του πειραματιστή αμερικανού Σταν Μπρακέτζ, του σκηνοθέτη μυθοπλασίας και ντοκιμαντέρ από την Σερβία Γκόραν Μάρκοβιτς και του Ινουίτ από τον Βόρειο Καναδά Ζαχαρία Κουνούκ του οποίου η βραβευμένη ταινία *Ο Δρομέας* προβλήθηκε στη Θεσσαλονίκη από τους Νέους Ορίζοντες. Στο κυρίως πρόγραμμα του Φεστιβάλ ξεχωρίζει η ταινία του ιρανού σκηνοθέτη Ματζίμ Ματζιντί *Μπαράν* η οποία περιγράφει μια ερωτική ιστορία με φόντο αφγανούς μετανάστες.

Ένα άλλο κομμάτι του Φεστιβάλ εστιάζει στην ερμηνεία του "Τι είναι κινηματογράφος;" (What's cinema?) ποιά είναι η θέση του στο χώρο των τεχνών καθώς και στην εξέλιξη των οπτικοακουστικών μέσων επικοινωνίας. Στο πρόγραμμα "Η Ερμησία του Πραγματικού" περιλαμβάνονται πολιτικές ταινίες μεταξύ αυτών το *Under the Stars* του Χρίστου Γεωργίου. Στο τμήμα "Το Τζάμι που Βλέπει" περιλαμβάνονται ταινίες οι οποίες έχουν σαν θέμα τους την προετοιμασία μιας ταινίας. Επίσης προβάλλονται οι ταινίες οι οποίες υλοποιήθηκαν με τη βοήθεια του Ταμείου Hubert Bals. Για φέτος έχουν επιλεγεί να προβληθούν ταινίες οι οποίες δείχνουν σημεία συνάντησης ανάμεσα στο μουσικό βίντεο, τη μυθοπλασία και το ντοκιμαντέρ. Η "Ολλανδική Προοπτική" περιλαμβάνει ένα σημαντικό αριθμό Ολλανδικών ταινιών, ενώ Ολλανδοί και μη κριτικοί σε συνενόηση με το Φεστιβάλ επιλέγουν την αγαπημένη τους ταινία πρόσφατης παραγωγής την παρουσιάζουν στο κοινό και μετά το τέλος της προβολής ακολουθεί συζήτηση.

Για περισσότερες πληροφορίες:

<http://www.filmfestivalrotterdam.com>

cine news

από την Τζέννη Παυλίδου

To Sundance Film Festival, έφτασε αισίως τα 18 του χρόνια. Το φετινό ραντεβού των indie αμερικανών είναι από τις 10 έως τις 20 Ιανουαρίου, στο χιονισμένο Park City της Utah. Το στίγμα της φετινής διοργάνωσης; Περισσότερες αιτήσεις για ντοκιμαντέρ (σημάδι ότι η ψηφιακή επανάσταση καλά κρατεί), η δυνατή επιστροφή γυναικών ηθοποιών σε πρωταγωνιστικούς ρόλους (Parker Posey, Sigourney Weaver, Christina Ricci, Lisa Kudrow, Kathy Bates, Brenda Blethyn, Kyra Sedwick...), ισχυρή παρουσία μεγάλων ονομάτων του Χόλιγουντ (Philip Seymour Foffman, Ray Liotta, Matthew McConaughey, Ethan Hawk, Julianne Moore), ηχηρές φωνές από την Ασία και τη Λατινική Αμερική και μόνο μία gay ταινία όταν τις προηγούμενες χρονιές, το είδος μπορούσε από μόνο του να στελεχωθεί ένα τμήμα προβολών. Το φετινό «Sundance» προμηνύεται ιδιαίτερα

ενδιαφέρον και για ένα ακόμα λόγο. Σύμφωνα με το διευθυντή του, αυτή θα είναι η χρονιά που θα σημάνει την αναθεώρηση της ιδέας του τι είναι ανεξάρτητο σινεμά.

Παρά τις επιθέσεις στο πρόσωπο του για διαστροφή, ψυχαναγκασμό και μισανθρωπία, ο Τοντ Σολόνζ ευτυχώς αρνείται πως οι χαρακτηριστές των ταινιών του είναι το alter ego του, εξακολουθεί να βουτάει στην σκοτεινή πλευρά της ανθρώπινης ψυχής, πυροβολώντας κοινωνικά ταμπού, ετοιμάζει τις βαλίτσες του για το «Sundance» αγκαλιά με το *Storytelling*, την κυνική ανατομία μιας ακόμα δυσλειτουργικής οικογένειας και απαντάει στους εχθρούς του: «Ναι, θα ήθελα να περάσω μια ακόμα σοκαριστική και δυσάρεστη εμπειρία γιατί αυτό είναι το σινεμά. Είναι απλά απαισία. Το τμήμα του να κάνω ταινίες είναι ότι πρέπει να τις σκηνοθετώ εγώ. Θα ήθελα πολύ να βρω

μία άλλη καριέρα. Νιώθω

ότι αν κάνω μια ακόμα ταινία, θα πάθω καρδιακή προσβολή και θα πέσω νεκρός. Δεν είμαι τόσο σκληρός όσο νομίζει ο κόσμος».

Αν τα βραβεία των Ενώσεων Κριτικών της Αμερικής και οι Χρυσές Σφαίρες θεωρούνται αιωνός νίκης για τα όσκαρ, τότε ο Ντέιβιντ Λυντς και ο Τοντ Φηλντ έχουν κάνει μια πολύ δυνατή εκκίνηση. Το *Mulholland Drive* μάζεψε τα βραβεία καλύτερης σκηνοθεσίας και ταινίας από την Ένωση Κριτικών της Βοστώνης, σκηνοθεσίας από τους *Los Angeles Critics*, γυναικείας ερμηνείας από το «National Board of Review», ταινίας από τους «New York Critics». Το *In the Bedroom* τα πήγε εξίσου καλά κερδίζοντας τα βραβεία καλύτερης ταινίας και γυναικείας ερμηνείας (Sissy Spacek) από τους «Los Angeles Critics», σκηνοθεσίας και σεναρίου από το «National

Board of Review», καλύτερης πρώτης ταινίας, γυναικείας και ανδρικής ερμηνείας από τους «New York Critics».

Στις Χρυσές Σφαίρες, το *Mulholland Drive* έχει 4 υποψηφιότητες (δραματικής ταινίας, σκηνοθεσίας, σεναρίου και μουσικής) ενώ το *In the Bedroom* 3 (δραματική ταινίας, α' και β' γυναικείου ρόλου).

Ποιος θα μπορούσε να είναι ο επόμενος διευθυντής του φεστιβάλ της Βενετίας; Ο Μάρτιν Σκορσέζε, αν φυσικά δεν αρνιόταν μετά λήξης του την τιμή που του έγινε από τον Υφυπουργό Πολιτισμού της Ιταλίας, Vittorio Sgarbi, λόγω επαγγελματικών δεσμεύσεων. Αν έλεγε ναι, η θέση θα ήταν δική του από την επόμενη κιόλας διοργάνωση, παρά το γεγονός πως η θητεία του Alberto Barbera λήγει επίσημα το 2003.

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

AVANTIME

adanced.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΧΟΡΗΓΟΣ
RENAULT

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

